

PODRAZ

Paulina

ŠWIST

PŘÁTELSTVÍ S VÝHODAMI
PŘÍLIŠ NEBEZPEČNÉ INTRIKY
ZVRAT, KTERÝ NEČEKALI

PODRAZ

Všechno jsem si vymyslela. Všečičko. Od A až do Z. ;)

Copyright © by Paulina Šwist

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2021

Cover © Daniel Pocar, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1593-0 (pdf)

PAULINA ŚWIST

PODRAZ

Existuje na světě jeden takovej chlap, co mi věří tak moc, že je mi skoro až trapný nenaplnovat jeho očekávání. ;) Je šíleně náročnej, reptavej, arogantní, starej jako dinosaur, strašně rád mi rozkazuje, a navíc nesmírně často machruje. ;) Ale taky mě dokáže inspirovat, utěšit, rozesmát, ochránit, vzrušit a navíc ukojit mé ADHD. ;) A to tu raději pomlčím o jeho silných ramenou a pronikavém pohledu. :p A přestože tvrdošíjně prohlašuje, že mě má rád jen „kvůli kozám“, a pravidelně mě oslovuje „holčičko“, „kočičko“ nebo „trubko“, kvůli čemuž bych se měla urazit, ale nějak mi to nejde, tak jsem hrozně ráda, že je. :) Přesně takovej, jakej je. ;)

*Děkuju ti, Z. :**

PROLOG

Orel a Olka

Zaklepala jsem na masivní dubové dveře a hlasitě nasála vzduch do plic. Nebyla jsem si jistá, jestli dělám správnou věc.

Dveře se otevřely a na prahu jsem uviděla překvapenou Kingu. Nejspíš mě neočekávala.

„To sis vypůjčila barvu na vlasy od Hulka Hogana?“ zeptala se a gestem mi naznačila, ať jdu dál.

„To je Doda v mládí.“

Zavřela dveře.

„Jak to zvládáš?“ zeptala se a pevně mě objala.

„Jsem úplně apatická. Nebrečím, neřvu. Prostě vůbec nic... Zajímá mě jediné to, co se děje s Orlem,“ řekla jsem upřímně.

Kinga mi pokynula ke dveřím do obývacího pokoje.

„Takže úplně nejhůř.“

„Jo.“ Nehodlala jsem si hrát na hrdinku. „Co všechno víš?“

„Všechno až do chvíle, kdy ti Lilka nařídila, abys nedělala scény, sbalila se a odletěla do Jihoafrické republiky, a tys jí odpověděla, že na to kašeš a vrátíš se do Polska...“

„No a pak následovalo několik hodin v letadle, přistání v Balicích, taxík, hotel, kde jsem nechala kocoura... A teď jsem tady.“

Znepokojeně jsem ji sledovala. Uvědomovala jsem si, že mě odsud může kdykoli vyhodit, a neměla jsem tušení, co bych si v takové situaci počala.

„No to vidím.“ Odskočila si do kuchyně a po chvíli se vrátila a nesla dvě piva. „Olko, uvádíš mě do pěkně debilní situace, víš o tom?“

„Vím.“ Uvědomovala jsem si, že jestliže se vypravím do Glivic, sázím všechno na jednu kartu. „Nemám jinou možnost, Kingo.“

„Vzpomínám si, že když tě zavřeli, Orel sem taky přijel jako ty teďka a vypadal stejně blbě. Teda s tím rozdílem, že nebyl odbarvenej na platinovej blond.“

Pořádně si lokla piva. Sebrala jsem síly a zlehka se pousmála.

„Vypadám, jako kdyby mi někdo o hlavu rozbil vajíčko, co?“

„Vypadáš jako všechny ty mladý blbky z Instagramu. Víš, co jsem mu tenkrát poradila?“

„Vím. Aby se na mě vykašlal a vypadnul z téhle země.“ Usmála jsem se široce, protože jsem jí to nijak nevyčítala. Každý dobrý právník by udělal přesně tohle.

„No právě. A přesně to samý radím i tobě.“ Kinga si se mnou přitukla lahví piva. „Piotrek je v base. Pokud vezmeme v potaz, z čeho je obviněnej a jakou

má povahu, tak už se na svobodu nedostane. Ty se můžeš posadit na stoličku, vyšívat svému milýmu bílý orlice jako v tý lidový písničke. A pak mu je posílat do basy, ale bejt tebou bych to radši dělala v Jihoafrický republice než ve věznici Lubliniec. Protože právě tam se zanedlouho můžeš dostat, pokud budeš dál fungovat tak jako doted.“

Napila jsem se piva.

„Počítala jsem s tím, že mi pomůžeš.“

„Já?“ Usmála se Kinga pod nosem. „Nebo on?“ Ukázala na snímek z dovolené, který stál na skříňce a byla na něm Kinga a nadmíru pohledný chlap.

Prokurátor Łukasz Zimnicki byl naprosto ďábelsky sexy, z jeho postoje vyzařovala sebejistota a přesvědčení, že je šéf světa. Pomyslela jsem si, že podobně bude za deset let vypadat i Orel. Rázem jsem si však uvědomila, že pokud něco neudělám, tak za deset let Orel nebude mít příležitost, aby se nechal takhle vyfotit, protože bude stále ještě sedět v base na Białołęce. Osamělý, zahořklý a s nekompletním chrupem. Okamžitě se mi nahrnuly do očí slzy.

„Budu s nima spolupracovat,“ pronesla jsem tiše.

„Myslím, že spolupracovat bys musela nejen ty, ale především by se k tomu musel odhodlat Orel. A tady už to vidím trochu černě.“ Pak Kinga zmírnila. „Ale hlavu nahoru, Olko. Vždyť já tě ve štychu nenechám. Jen teda potřebujeme nějaký plán. Pokud tě Chladnej uvidí v tomhle stavu, tak se nedohodnete. Musí mít jistotu, že s tebou udělá fakt dobrej deal a že se mu vyplatí ti na to kejvnout. Pokud jde o tyhle věci, bejvá dost nekompromisní. Já se do toho oficiálně míchat nebudu. Pomůžu ti, seč budu moct, ale čím míň v tom

budu figurovat, tím líp. Chladnej je totiž alergickejš na to, když jsem zapletená do nějakýho jeho případu.“

„Protože tě miluje a dělá si o tebe starosti.“

„Asi to tak bude,“ řekla Kinga a zešíroka se usmála. „Za chvíli se vrátí a určitě tě hned pozná. Tvoje fotka visí na každý policejní stanici. Zvládneš bejt věčná a nekompromisní?“

„S těmahle vlasama?“ Rozesmála jsem se. „No, uvidíme.“

Doslova o pár minut později jsem uslyšela, jak se otevírají dveře a přichozí si vesele hvízdá.

„Holčičko, proč mě při návratu domů nikdo nevíta tak, jak si to zasloužím, čili v tangách, bez podprsenky, s vychlazenou whisky v jedný a bačkorama v druhý ruce?“

„Miláčku, máme tu návštěvu!“ houkla na něj Kinga a mrkla na mě.

Uslyšela jsem tlumené zanáčování, načez se ve dveřích objevil státní zástupce Łukasz Zimmnicki. Naživo vypadal ještě líp než na fotkách. Povšimla jsem si, jak se v jeho zelených očích zablýsklo. Takže mě poznal. Záhy se v jeho obličejí začal rýsovat odpor. No nic, nebyli jsme s Orlem zrovna miláčekové policie a justice.

„Zimmnicki,“ představil se stroze. „Co chcete?“

Kinga prozíravě mlčela.

„Aleksandra Tredelová.“ Vstala jsem a podala mu ruku. „Můžeš mi říkat Olka. Mám něco, co bys měl rád ty.“

Odvažná strategie. Uvědomovala jsem si, že jsem tu proto, abych ho prosila o pomoc, a ne abych si vyškakovala. Tohle vůbec nemuselo dopadnout dobře,

nicméně měla jsem pocit, že Kinga ví, co dělá, když mi doporučovala, abych frajeřila.

„Hmm. Tohle říkaj všechny holky.“ Posadil se ke stolu, loknul si Kinžina piva a rozzlobeně se na ni zadíval. „A s tebou si promluví, až to tu vyřídím s paní Tredelovou.“

Kinga nadále mlčela. Patrně nehodlala přilévat olej do ohně. Odvrátil se od ní a podíval se na mě vycvičeným, lhostejným pohledem.

„Ale ne všechny holky ti to můžou dát, že jo, Chladnej?“ Nohy se mi třásly, ale hlas jsem měla pevný. „Slyšela jsem, co máš rád. Prej rád vyhráváš. A já ti to můžu zajistit.“

Chladnej se cynicky usmál.

„A uděláš to jako proto, že seš tak hodná a ochotná?“

„Ne, udělám to proto, abys pustil Piotra Orłowského. A já ho přesvědčím, aby ti naservíroval na zlatým podnose celou tu zasranou chobotnici.“

„The things we do for love...“ Chladnej se na židli opřel ještě pohodlněji a dopil Kinžino pivo. „No tak prosím, Olko. Přesvědč mě, proč mám pustit Orla, co si v kolotočovým podvodu s DPH nakradl dvacet pět mega. Máš na to pět minut.“ Podíval se na hodinky. „Ne, soráč, vlastně už jen čtyři minuty dvacet vteřin.“

6

Prudce jsem se zvedl z postele a hlasitého bušení srdce si ani nevšiml. Byl jsem zpocený jako myš. Vždyť to byl jen sen, opakoval jsem si v duchu. Stále ten samý sen. Pravidelně, od zatčení každý den se mi zdálo,

že jdu po ulici, mívám Olku, ale ona mě nepoznává. Vyběhnu za ní, chytám ji za ruku, ale ona na mě zírá jako na cizího člověka a ptá se mě, o co jde. Pak se podívám na svoje ruce a jsou to – – vetché ruce postaršího pána. Prohlížím se ve skle výlohy a vidím šedivé vlasy, vrásčitou tvář a přihrbenou postavu. Ona vypadá stále stejně – a já jako starej dědek.

Sundal jsem si mokré tričko a odkráčel k umyvadlu, abych si opláchl obličej. Význam toho snu mi byl naprosto jasný. Můj mozek mi dával najevo, že až za pětadvacet let opustím zdi věznice, ze života mi nezbude už vůbec nic. Bude mi padesát devět, nebudu chápat svět, v němž se ocitnu, a jedinou mou vyhlídkou bude stát se předsedou místní organizace zahrádkářského svazu Radost. Nikdo se ke mně nebude hlásit ani si mě pamatovat. Jediná věc, díky níž jsem se stále ještě nezbláznil, bylo pomyšlení, že i tak jsem na ně vyzrál. Olka byla na svobodě a v bezpečí a naše peníze spolu s ní. Teoreticky jsem nechtěl, aby na mě čekala, doufal jsem, že si nějak zorganizuje svůj život, zatímco já budu prosírat nejlepší dny toho svýho a plít při tom vězeňský záhonky. Snažil jsem se nemyslet na to, koho si najde místo mě, jestli ho bude mít stejně ráda a kdy zapomene, že nás vůbec někdy něco spojovalo. Za kolik let o mně bude vyprávět, že byl kdysi dávno jeden Piotrek, ale to už je hluboká minulost...

„Orłowski!“ zaslechl jsem bachařův křik za dveřmi. „Budou tě převážet! Koukej si sbalit svých pět švestek! Konečně tě budu mít z krku.“

Rozhlédl jsem se po samotce. Byla určená pro nebezpečné zločince: kamerový dohled, jen základní

výbava, místa pouze tolik, aby se člověk dvakrát otočil. Ostré světlo, které celou dobu řezalo do očí. Intercontinental to nebyl. Strávil jsem v ní týden, ale měl jsem pocit, jako by to byl půlrok. Přesto jsem se z vidiny, že mě převezou, nijak neradoval. Bylo mi zřejmé, že prokurátor Znamirovski se konečně rozhodl, že si mě vezme do parády. Nehodlal jsem mu způsobit ani to nejmenší uspokojení. Všechny myšlenky – a že mi jich hlavou prolétl milion – jsem soustředil na to, abych se na ten okamžik připravil a obrnil se. Snažil jsem se nemyslet na nic jiného. A až na krátkou chvíli hned po probuzení se mi to zpravidla dařilo.

Dozorce vešel do cely.

„Jste snad hluchej, pane advokáte? To se vás mám doprošovat?“

„Nerozčilujte se, nebo vám praskne cévka. Nemám žádný krámy, a tak si nic balit nemusím.“ Oblékl jsem si čisté tričko. „Kam mě povevou? Na Klęczki?“

Bachař se škodolibě zadíval na laciné triko od Vietnanců, které jsem měl na sobě.

„No, Gucci to zrovna není.“

Vůbec jsem se mu nedivil. Znamirovski se postaral, aby se všichni dozvěděli, kolik prachů jsem díky kolotoči vydělal. Vězeňský dozorce přitom vydělával měsíčně víceméně tolik, kolik v lepších časech stálo jedno moje triko. Proto jsem mu nedával za vinu, že prožívá triumfální okamžik, když mě tu vidí ve vězeňských hadrech.

Usmál jsem se.

„Když je člověk hezkej, tak mu sluší všechno.“

Dozorce se zjevně podivil, že se s ním nehádám, protože trochu zmírnil.

„Pojedeš do Glivic.“

Tak s touhle možností jsem nepočítal. Nechal jsem ho, aby mi spoutal ruce i nohy.

„A to jako proč?“

„To se dozvíš až na místě.“

S klidem jsem vyšel ven z budovy a nechal se doprovodit do ozbrojené eskorty.

„Dobrý den. Kdo podepsal příkaz k převozu?“ zeptal jsem se sebejistým hlasem.

Počínal jsem si, jako bych ani nebyl odsouzenec, nýbrž jeho obhájce. Nedokázal jsem se zbavit někdejších návyků advokáta a policajti to zřejmě vycítili, protože jeden z nich se poslušně zahleděl do papírů.

„Státní zástupce Łukasz Zimnicki. A co s tím? Něco vám nesedí?“

„To se teprv ukáže...“

Bartek a Pola

Díval jsem se do zrcadlové stěny a styděl jsem se. Jako bych někoho šmíroval. Chladnej s tím pochopitelně neměl ani v nejmenším problém. Klidně se cpal bagetou a civěl na vysokého bruneta, který seděl za stolem oblečený do oranžového mundúru, jaký musejí nosit obzvlášť nebezpeční vězni. Tomu chlápkovvi za zrcadlovou stěnou bylo jasné, že ho sledujeme, protože se díval do skla a usmíval se, jako by on byl na naší straně. No nic, za chvíli ho čeká překvápko. Viděl jsem, jak sebou zlehka trhl, když uslyšel zvuk otevírajících se dveří. Nicméně ani se tím směrem nezadíval.

„Nemám náladu se svěřovat, takže bych navrhol, abyste ušetřil můj i svůj čas a napsal do výsledového protokolu ‚Odmítá vypovídat‘ a já vám to podepíšu.“

„Nenafukuj se hned, Orlíku, protože mi připomínáš mé klienty ex offa,“ řekla Aleksandra Tredelová a zavřela za sebou dveře.

Během vteřiny byl na nohou a za dvě vteřiny ji natlačil na zeď a začal líbat. Neviděl jsem mu do obličeje, ale dobře jsem viděl do tváře jí. I přes tvrdačku, kterou na nás hrála, když s ní Chladnej mluvil na chodbě, teď měla v očích slzy. To je teda doják, kurva. Uplynulo dobrých pět minut, než ho od sebe zlehka odstrčila.

„Nech už toho. Chladnej nás pozoruje a má svůj věk. Ještě z toho bude mít infarkt.“ Usmála se směrem do zrcadlové stěny a otřela si oči.

Chladnej jí ukázal fakáče, ale to ona nemohla vidět.

„Seru na něj a na jeho infarkt.“ Orel se k zrcadlové stěně neotočil ani na chvíli. Evidentně se vzpamatoval z prvotního šoku, protože ucouvl a popadl ji za zápěstí. „Co tady vlastně děláš, do hajzlu? Čemu jsi ve větě ‚Jeď do Jihoafrický republiky‘ nerozuměla?“

„Ty seš fakt šílený.“ Ani trochu se ho nebála. „Vážně sis – třeba jen na vteřinu – myslel, že vypadnu a nechám tě v těch sračkách, zatímco se sama budu opalovat na pláži v Jižní Africe a zpívat serenády s tvojí fotkou v ruce?“

„To je pravda.“ Pročlsl si rukou vlasy a přecházel po místnosti jako tygr v kleci. „Byl to mylný předpoklad, při kterým jsem vycházel z naprosto chybné hypotézy, že máš mozek. Ale ty máš v hlavě evidentně úplně vymydleno... Jak můžeš bejt taková idiotka!?“

„Kdo to říká, ten to je.“ Olka zašilhala. „Přišla jsem sem sama od sebe, sama jsem se jim přihlásila. S machrováním je konec a ty to dobře víš. Jediná šance, jak neshnít v base, je stát se korunním svědkem.“

„To určitě.“ Orel si zatukal na čelo. „To naprosto nepřipadá v úvahu. Proč tě vůbec ještě nezabásli?“

„To je gesto dobrý vůle prokurátora Zimnickýho. Zatím nade mnou drží ochrannou ruku.“

„A cos mu řekla, aby ti ji zajistil?“

„Nic do protokolu, ale dost mimo protokol. Ty dobře víš, že nás Jerzy podrazil. Teo je mrtvej. My jsme tady. S loajalitou je konec, protože už nemáš bejt komu loajální, chápeš? Nikdo z našich lidí už tam není!“

„Četla jsi zákon o korunním svědkovi? Nebo aspoň jeho shrnutí na Wikipedii? Vrahové nemaj nárok.“

„To proberem pozdějc.“ Chytila ho rukama za tváře. „Kejvni na to, Piotře, prosím.“

„Ne, ty trubko.“ Políbil ji na nos. „Ty nemáš ani potuchy, do čeho jsme namočený. Přesněji řečeno do čeho jsem namočeněj já, protože ty máš teď jeden jedinej úkol: vypařit se odsud hopem někam do tepla!“

„S kým si myslíš, že mluvíš?“ Olka se zjevně nasrala. „S tou tvojí buchtou od koníků? Těm můžeš nakecávat tyhle sračky a hrát si na hrdinu. Znáš tě naprosto dokonale a poznám, kdy začínáš lhát! A tedka lžeš, protože nevěřím, že chceš, abych tě tu nechala. Abys tady shnil! Ale víš co, chlapečku?“ odstoupila od něj o dva kroky dál, „ať tě teda z basy tahá někdo jinej! I když teda, pokud se dobře pamatuju, veškerý schopnosti těch tvých kámošek vrcholí tím, že na Facebook vyvěsí fotku na koníčkovi s popiskem: ‚Koníci na louce /

a překrásné slunce / když mě Orel nepřefikne / nálada mi zbledne!“

„Hahaha,“ zasmál se Orłowski nahlas.

Působil celkem sympaticky. Vůbec ne jako hlava organizovaného zločinu. Vzal ji za ruku, přitáhl k sobě, objal a řekl:

„Jedinou tvojí vlastností silnější než loajalita je žárlivost kvůli roštěnkám, co vůbec nic neznamenaj a už léta s nima nejsem ve styku. Ty nevíš všechno, protože tě chci chránit, trubko. A ne proto, že ti nevěřím.“

„Slíbila jsem Chladnému, že tě přesvědčím, aby ses stal korunním svědkem!“ sykla.

Orel se otočil směrem k nám s rozzuřeným výrazem.

„Chladnej!!!“ zařval směrem do zrcadlové stěny.

Chladnej se chopil mikrofonu.

„No? Co je, Orle? Chceš si pokecat?“

„Pokecáme, musíme toho probrat kurevsky hodně, ale ne skrze ženský. Nejspíš je ti známo, že se kámoším s Kingou...? Anebo to ani nevíš? Mám takovej neurčitej dojem, že bys taky nebyl zrovna nadšenej, kdybych se na tebe snažil zapůsobit skrze ni. A přitom bych...“

Uslyšel jsem, jak Chladnej tlumeně zanádal, ale rychle se zase ovládl.

„To zní rozumně,“ procedil skrz zuby. „Máte teď pět minut pro sebe, pak Olka odchází a dovnitř vejdu já.“

Odložil mikrofon a vyšel ven z místnosti. Cestou mi pokynul, že mám jít s ním.

„Je tady,“ vytukala jsem tajně na chytrých hodinách a předstírala při tom, že se prohlížím v zrcadle.

Diskrétně jsem se rozhlédla po místnosti. Kromě mě tu bylo ještě pět dalších prostitutek, všechny byly skutečně nádherné, takže mi bylo jasné, že se tu chystá velká akce. Bavily se mezi sebou, malovaly si rty a připravovaly se na práci. Já jsem si taky upravila paruku se zrzavými vlasy sahajícími skoro až k pasu a urovnala si šatičky, které mi odhalovaly půl zadku a tři čtvrtiny prsou.

Není snadný pracovat jako kurva a nedostat při tom zápal plic nebo močáku, pomyslela jsem si, když jsem si nazouvala stříbřité průsvitné boty na deseticentimetrovém podpatku.

„No tak, děvčata,“ zaslechla jsem hlas mlátiče, který nás přivezl z eskortní agentury Kočka do téhle pracháčské vily. „Dejte do toho dneska všechno, je to pro vás obrovská příležitost!“

„Až se vysere na pasáctví, tak to může zkoušet jako kouč,“ zašeptala jsem blondýnce, která stála vedle mě. Zahihňala se.

Poslušně jsme ho následovaly do obrovského obýváku. Nevěřičně jsem se rozhlížela kolem dokola; ta místnost měla snad sto čtverečních metrů. Postávalo tam několik gangsterů a uprostřed stál obří kožený gauč. A na něm, v naučené pozici špatně placeného striptéra, seděl chlap, kterého jsem hledala. Dawid Zdrojewski – vypadal jako skříň, hrudník mu opínalo tričko s monumentálním nápisem „Armani“ a zlatý řetěz, co by se za něj nemusel stydět ani 50 Cent. Jeho pozici velkého gangsta ještě zdůrazňovala obrovská fototapeta se lvem. Kousla jsem se do rtů, abych

nevyprskla smíchy. Uklidni se, Polo. Všechny tvé potíže v životě souvisejí s tím, že prostě komentuješ až moc věci.

Mlátič nám nařídil, ať se před tím pitomcem postavíme do půlkruhu, aby si nás mohl dobře prohlédnout. Dawid ukázal prstem na mě. Bouchač mě postrčil dopředu.

„Nazdar micino. Neznáme se odněkud?“

Evidentně mě poznal. Do hajzlu! Tak to je teda bomba. Před lety jsem ho totiž ve Vratislavi sbalila za nějaký loupežný přepadení. Právě proto mě určili na tuhle akci: věděla jsem, jak vypadá, a mohla jsem ho tudíž identifikovat se stoprocentní jistotou. Navíc u nás na oddělení nebylo moc kolegů, co by se vešli do těchhle hadříků.

„Možná už jsme se někdy potkali, krasavče,“ řekla jsem a usilovně se snažila zachovat klid. To byla chyba. Jeho výraz obličej se okamžitě změnil.

„Už vím, kde to bylo. Tenkrát jsi mi taky říkala ‚krasavče‘.“ Zvedl se z gauče. „Nevím, co tady děláte, paní policistko, ale můžete mi věřit, že na dnešní večer hodně dlouho nezapomenete.“

Když mlátičovi došlo, že jsem zjevně vetřelkyně, chytil mě ze zadu za krk. Veškeré moje odhodlání držet jazyk za zuby bylo rázem marný.

„No ty vole, Dejwide, vždyť už je to hromada roků... Ale ten Simba, co ho máš na zdi, to je teda solidní úlet. Takys brečel, když umřel Mufasa?“

Dawid pokynul na bouchače a ten mi lísknul takovou, že jsem chytla druhou o zem.

„Prostě rád zazáří,“ řekl stejným frajerským tónem.

Nedokázala jsem udržet slzy, bolelo to jako svině. „Jdem dovnitř,“ uviděla jsem koutkem oka na chytrých hodinkách zprávu od Wyrwy.

„Malý péra se odrážej v lakýrkách všech těch, co rádi zářej jen tak navenek!“ vychrchlala jsem ze sebe citát z písničky „Dělej to, v co věříš“ rapera Sokoła.

Než mě ovšem bouchač stihl zkrášlit další perdou, do místnosti dopadly zábleskové granáty.

„POLICIE, ANI HNOUT!“

Za pár minut už bylo po všem, Dawid Zdrojewski ležel na podlaze, tváří k zemi, stejně jako jeho lidi. A Radek Wyrwa se právě chystal vysvětlit tomu mlátičovi, co mě uhodil, pravidla slušného chování.

„Milý příteli, mohu ti odpřisáhnout, že uhodíš-li ženu, tak ti koule fakt nepovyrostou.“

Vši silou mu třískl hlavou o zem.

„Když se ta čubka přidala k chlupatým, tak jí mohlo bejt jasný, do čeho jde!“ frajeřil mlátič.

Začalo mi ho být líto. Určitě ještě nikdy o Wyrwovi neslyšel.

„Tddt. Toto je špatná odpověď.“

Wyrwa mu napálil jednu loktem přímo do ledvin a bouchač zaskučel jako zvíře. Zvedla jsem se ze země a upravila si šaty.

„Nech ho, Radku, na toho je škoda plejtvat energii.“

„Ty děvko!“ zasyčel bouchač.

Ten chlap vážně neměl ani za mák pudu sebezáchovy. Radek ho flákl do boku tak silně, že se okamžitě schoulil.

„Ale mně se to líbí. A když se mi něco líbí, tak si to moc rád zopakuju,“ prohlásil Wyrwa a zatvářil se

jako pětiletý nezbedník. „Tak já mu ještě zlomím ruku a končím, dobře?“ Nasadil mu páku.

MLÁTIČ se na něj vyděšeně zadíval. Evidentně mu teprve teď došlo, že má co do činění s naprostým magorem.

Usmála jsem se na Wyrwu. Tímhle svým přístupem k chlapům, co mlátí ženský, mě vysloveně rozněžňoval.

„Ne, nech ho bejt. Vždyť jsem ti říkala, že ve službě nejsem ženská, ale tvůj kolega.“

Svraštil čelo a změřil si mě pohledem.

„No, nevypadáš zrovna jako můj kolega.“

„Ale to jen proto, že se ti líbí zrzky.“ Sundala jsem si paruku a rozpustila si své přírodní hnědé vlasy. „Už je to lepší?“ Usmála jsem se na něj.

„Ne. Snad až si zakreješ nohy. A kozy.“ Wyrwa na mě mrkl a zvedl se. „Nechtěně“ při tom bouchačovi přišlápl botou ruku.

Já toho člověka prostě žeru!

Radek vytáhl telefon a sledoval zásahovku, jak Dawida odvádí směrem ke dveřím.

„Nazdar Chladnej, ty můj poklade. Mám pro tebe skvělý zprávy...“ zaštěbetal do telefonu.

6

Olka Tredelová přecházela po místnosti sem a tam.

„O čem se můžou tak dlouho bavit?“

Chladnej hovořil s Orłowským už skoro hodinu. Mezi čtyřma očima. Začínal jsem věřit, že se mu ho snad opravdu povede přesvědčit ke spolupráci

a konečně se v případě Chobotnice trochu pohneme z místa. Proto mě přeložili na oblastní státní zastupitelství a já nehodlal ten případ nechat jen tak být. Bude to fenomenální úspěch.

„Ty víš určitě líp než já, co ten tvůj chlap natropil.“

Olka klesla na židli.

„Pokud mu vypráví o všem, co natropil, tak to tu budem do Velikonoc.“

„Kde jste nechali rozum?“ Nedokázal jsem se ubránit otázce, která mi vrtala hlavou od chvíle, kdy jsem se seznámil se spisem toho případu. „Vždyť jste vedli normální život, měli jste rodiny, pracovali jako advokáti. K čemu vám to všechno bylo? Jen pro prachy?“

„To hlavně,“ řekla Olka a zvedla na mě oči. „Ale nejen to. Tys nikdy v životě nezažil, že přichází takovej okamžik, kdy seš ochotnej risknout úplně všechno, jen aby se něco změnilo? Orel vymyslel ten kolotoč, když jsme se oba dva nacházeli v takovymhle zlomovym okamžiku. A já nelituju, že jsem se s ním do toho pustila. Přese všechno... Získala jsem víc, než jsem ztratila.“

Neudržel jsem se a řekl:

„Takže seš hloupější, než se zdá z barvy tvých vlasů.“

„Polib si, prokurátore Torbicki. Ve skutečnosti jsem bruneta.“ Vyplázla na mě jazyk. „Ještě si na má slova vzpomeneš. V životě člověka prostě jednou nastane takovej moment, že je schopen risknout hodně, aby získal ještě víc.“

„Nemyslím si, že by se mi někdy naskytla příležitost ověřit si to v praxi, ale děkuju ti za ty osvícený rady, blondie.“

Vstal jsem, protože jsem z chodby zaslechl nějaký hluk. Odebral jsem se tam a uviděl několik policajtů,

jak vedou Dawida Zdrojewského, na kterého byl už hodně dlouho vydaný zatykač.

„No konečně.“ Vycenil jsem zuby a usmál se. „Komu z vás ho mám vykourit v rámci poděkování, že se vám podařilo polapit tohoto pána?“

„Jí,“ řekl Wyrwa a ukročil stranou.

Podíval jsem se na holku oblečenou jako prostitutka... a strnul jsem ohromením.

6

„No to mě poser!“

Jen tolik jsem byla schopna ze sebe vykoktat. Úsměv mi ztuhl na rtech. Cívěla jsem na ohromený výraz své největší životní lásky, kterou jsem už dobrých deset let neviděla.

„Seš to ty, Polo?“ oslovil mě Bartek jako první.

„Ne,“ odpověděla jsem.

„Jo,“ řekl zároveň se mnou Radek, který o ničem nevěděl. „Vy dva se znáte? Tohle je naše nová kolegyně z oddělení, není to ani měsíc, co se k nám přesunula z Vratislavi.“

„Musím už jít,“ přerušila jsem ho a otočila se na podpatku. „Radku, uvidíme se večer,“ houkla jsem.

Měla jsem obrovskou chuť rozběhnout se sprintem, ale ty zasraný podpatky mi to neumožňovaly. Nepodařilo se mi tudíž dojít ani k záhybu chodby, když jsem ucítila, že mě někdo tlačí do pootevřených dveří. Ani jsem se nemusela otáčet, abych zjistila, kdo to je. Ani jsem neměla chuť se otáčet! Proto jsem se poklidně rozhlédla po místnosti vyplněné soudními spisy.

„Polo!“ zavrčel Barti.

Slyšela jsem, jak zavírá dveře a otáčí klíčem v zámku. Nedá se nic dělat, nastal čas vyrovnat se s nepříjemnou minulostí. Nasadila jsem výraz chladné mrchy a otočila jsem se směrem k němu. Pořád vypadal úplně stejně jako závodník Krzysztof Hołowczyc a pořád byl zhruba o dvacet centimetrů vyšší než já.

„Koukám, že jsi dokončil koncipientskou praxi a stal ses prokurátorem. Gratuluju! Tohles přece vždycky chtěl,“ prohodila jsem, jako by to byl nějaký známý, kterého už jsem drahnou dobu neviděla.

Poskytovala jsem mu příležitost, aby předstíral, že k ničemu nedošlo. Ale on ji pochopitelně nevyužil.

„Hele nedělej, že mě neznáš, kočička,“ vysyčel skrz zuby. „Co ty tu do prdele děláš? A proč vypadáš jako děvka?“

„Bartku, prosím tebe, já vůbec netuším, o co ti jde.“ Zatvářila jsem se jako nevinátka. „Já tady pracuju. A ty? Nemáš snad co dělat? Čím se vůbec teďka tady na státním zastupitelství zabýváte? Už zase řešíte, jak někdo vyplivl hostii a urazil tím faráře nebo něco podobnýho?“

„Neprovokuj mě.“ Jednou rukou mě chytil za bradu a druhou natlačil na regál se spisy. „To je všechno, co mi řekneš?? Po desíti zasraných letech, kdy jako by ses propadla do země a poslala mi jen esemesku ‚Ještě se ti bude stejskat, ty kokote.‘ To má jako bejt všechno?“

Naklonil se nade mnou a já se vůči němu cítila stejně bezbranná jako před deseti lety. A pak se mi vybavilo, co se dělo potom.

„Koukej ty pracky dát pryč,“ vycedila jsem mrazivým tónem. „Mám bejt upřímná? Pamatuju si tě

jen málo, a to, na co si vzpomínám, teda fakt za moc nestojí. Zorganizuj si to nějak, abysme se nemuseli potkávat. Anebo si najdi novou práci. Já tu svoji měnit nehodlám.“

Vytrhla jsem se mu a vyšla ven na chodbu. Málem jsem při tom uhodila dveřmi špehujícího Wyrwu. Škoda, že neposlouchal se skleničkou přiloženou k uchu. Veškeré napětí toho podělaného dne ze mě rázem spadlo a vyprskla jsem smíchy.

„Ty seš horší než stará bába,“ řekla jsem Radkovi a vydala se k východu.

„Zbožňuju scény! A náruživě je sleduju,“ poznamenal Wyrwa a spěšně mě dohnal. „Povyprávíš mi něco o týhle mezi váma? Nebo mám zapojit své vyšetřovatelské schopnosti?“

„Teď ne. Ale zastavím se u tebe a Zuzy večer a můžem pokecat,“ prohodila jsem.

Musel si všimnout, že se mi oči zalily slzami, protože mě – navzdory svým zvyklostem – brzy nechal na pokoji. Zuřila jsem sama na sebe, že jsem po tolika letech zareagovala tak emocionálně, namísto aby mi to celý bylo u prdele.

„No dobře, holka,“ zaslechla jsem za zády, když jsem sbíhala po schodech dolů.

„Pola Szydłowska?“ Kinga na mě zírala s takovým výrazem, jako by mě viděla poprvé v životě. „TAMTA Pola Szydłowska?“

„Přesně tak, osobně.“ Svalil jsem se na gauč. „Máš tu flašku něčeho k pití?“

„Pro takovou příležitost se vždycky najde.“ Kinga odkráčela k domácímu baru, nalila mi whisky a pak přede mě postavila sklenku. „Kolik už je to let?“

„Asi deset,“ prohodil jsem na půl huby. Snažil jsem se to bagatelizovat, ale byla to jedna z nemnoha holek, které jsem si zapamatoval na celý život.

„A říkala ti něco?“ Kinga opatrně oťukávala téma, ale mně bylo jasné, že se zakrátko rozjede.

„Jako obvykle nic moc smysluplnýho.“

Vypil jsem skleničku na ex. Nechtěl jsem se k tomu vracet. Nebyl jsem nijak zvlášť hrdej na to, jakej jsem byl tenkrát chlap. Ale nehodlal jsem se s tím nikomu svěřovat, dokonce ani své nejlepší kámošce. Nejdřív jsem si to všechno musel srovnat v hlavě sám.

„Měla jsem ji ráda. Barti... Ty se na mě teď nejspíš nasereš, ale od toho mě máš, abych ti říkala nepříjemnou pravdu. Ty sis s ní začal dělat hlavu až ve chvíli, kdys o ni přišel. Předtím jsem neměla pocit, že bys jí věnoval pozornost nad rámec normálu. Kolik že jsi měl tenkrát holek najednou? Sedm? Zkrátka tě zasáhlo, že tě poprvý v životě nějaká poslala do prdele a nevrátila se za chvíli se staženým ocasem a otázkou, jestli seš v pohodě. Jako všechny ty ubožačky, se kterýma jsi to tenkrát táhnul! Byl jsi rozcapenej jako malej fakan a byl jsi šílenej kurevník... To druhý o tobě teda platí stále.“

„No ještě ty mě budeš srát!“ zasyčel jsem.

Byl jsem naštvanej, protože jsem to tenkrát skutečně nerozehrál dobře. Šíleně jsem do toho spadl a sám ani nevím, proč a jak.

„Pokud jsem ti teď neřekla pravdu, tak mi napověz, v čem se pletu, ale pokud jsem měla recht, tak přestaň

pyskovat. Říkala jsem ti to hned, jak jsi tenkrát přišel za mnou na kolej a tvářil se jako ukřivděný nevinátko, protože se evidentně dozvěděla, jak se bavíš. Vy chlapi si jen myslíte, jaký jste vychcaný, do hajzlu.“

Kinga se posadila vedle mě.

„Ale já jí nic nesliboval,“ řekl jsem upřímně. Byla to totiž pravda. Jenomže ne celá.

Kinga se popadla za hlavu.

„To, že ses tenkrát choval jako idiot, bych ještě pochopila, protože ti bylo dvacet čtyři. Ale teď už seš starěj, nicméně ukazuje se, že stejně hloupej. – Pokud totiž nic neslibuješ, tak nemůžeš nic vyžadovat!“

„Ale já nic nevyžadoval!“ zařval jsem. „Sama mi to nabízela!“

„Jo? Tak to je paráda.“ Kinga se na mě nepřestávala dívat jako na kysu, která jí zdechla na rohožce – se směšící odporu a soucitu v očích. „Tak to mi dovol, abych se tě zeptala na jednu věc: jestliže jsi teda nic nevyžadoval, tak o co jde? Proč jsi byl tak nasranej tenkrát a ještě i dneska? Proč ses cejtil tak podvedenej, nepochopenej a nespravedlivě ukřivděnej? Měla přeci právo jít, kam se jí zlíbí.“

„Nic jsem necejtil, bylo mi to ukradený. Dokonce se mi i trochu ulevilo. Celej poslední měsíc toho vztahu jen brblala.“

Ztratil jsem chuť se o tom bavit. Co jsem jí měl říct? Že jsem si nikdy nemyslel, že k tomu dojde? Že jsem si byl jistěj, že ji mám úplně v hrsti? Že jsem takovej borec, že za mnou stejně nakonec přileze? A že mi v podstatě nikdy nechyběla až do chvíle, kdy zmizela?

„Hmmm, a předtím brblala celý ty dva roky? Nějak si nevzpomínám! Kecy kecičky, chlapče. Chtěls bejt